

[Aksel Larsen.]

osv., men jeg tror ikke, det er for store ord at sige, at nu er det nordiske økonomiske samarbejde, som er grundlaget for og begyndelsen til et videregående nordisk økonomisk samarbejde, i havn. Jeg erkender, at skibet er endnu ikke fuldt fortøjet ved bolværket, og landgangen er vel ikke kommet endnu, men jeg kan ikke tænke mig, der kan komme hindringer, sådan som det ligger. Jeg er aldeles overbevist om, at samtlige 4 regeringer er indforstået med den opfordring, de allerede har modtaget fra Nordisk Råds økonomiske udvalg, der holdt møde i januar i år i Stockholm, om at sørge for, at parlamenterne får forelagt sagen og får truffet positiv beslutning i dette forår, en udtalelse fra Nordisk Råds økonomiske udvalg, som var så positiv over for Nordek, at omtrent den samlede danske dagspresse naturligvis har anset det for en hellig pligt at holde den hemmelig.

Der har jo været erhvervsindsigelser nok, og der har været erhvervsfrygt nok med hensyn til det nordiske samarbejde. Jeg går ud fra, at selv Landbrugsrådet nu må erkende, at der er acceptable resultater både på kort sigt og på længere sigt, hvor der virkelig ikke blot er erklæring om, men ærlig vilje til at nå til et fælles landbrugsvaremarked. Naturligvis kan man indvende, hvis man absolut vil indvende noget, at der står endnu ikke i de foreløbige aftaler, at i morgen skal de nordiske lande begynde at købe hele Danmarks overskud af landbrugsprodukter til kæmpepriser. Men hvis der nogen sinde er nogen, der har sat sig det som mål, så kommer de til at sætte sig andre mål, for løsningen for det danske landbrug ligger ikke i at få monopol på at forsyne de nordiske lande, den ligger deri, at man ved hjælp af de nordiske lande og i samarbejde med dem skaffer bedre eksportvilkår for danske eksportprodukter, landbrugsprodukter som industriprodukter, og at man efterhånden internationalt får nedbrudt de hindringer, der findes i så henseende.

Jeg ved ikke, hvad Industrirådet vil gøre nu. Det har jo hele tiden fortalt, at en nordisk toldunion ville betyde, at dansk industri simpelt hen døde; den ville ikke kunne tåle den ringeste forhøjelse af råvaretden, og dermed var det sket. Man har ikke villet

tage hensyn til det, der bestandig blev sagt, at for det første bliver denne forhøjelse ikke så stor, for det andet bliver der suspensionsmuligheder. Nu foreligger resultatet. Jeg kan ikke se, at de — jeg kan karakterisere dem som kakkkelovnsfabrikanterne — i Industrirådet og Arbejdsgiverforeningen kan finde noget som helst at hænge deres hat på nu. Om det lykkes dem, ved jeg ikke, men jeg kan ikke se, der er nogen sod i røret eller noget hår i suppen. Jeg kan ikke se andet, end at der er nået et resultat, som er fuldt tilfredsstillende, navnlig når man tager hensyn til, at det såmænd kun varer ganske få år, før der er en sådan integration i industrien her i Norden og ikke mindst mellem dansk og svensk industri, at det er ret underordnet, om der findes visse råvaretdsatser, eller der ikke findes visse råvaretdsatser, og om der findes suspensionsmuligheder eller ikke suspensionsmuligheder.

Ja, jeg skal ikke her gå ind på andre problemer, man kunne gå ind på i forbindelse med det forelagte og de oplysninger, vi har fået. Jeg vil kun sige, at det væsentlige synes godt. Jeg kan ikke se, at man med vægt kan have nogen anmærkninger, og nu skal Nordisk Råd vurdere resultatet i Reykjavik. Derefter håber jeg, at folkettinget meget snart vil komme til at sige ja eller nej til resultatet. Jeg går ud fra, at folkettinget vil sige ja, for det er ikke blot acceptabelt, det er godt.

Det er nødvendigt at benytte denne lejlighed til at sige et par ord om de kræfter og faktorer herhjemme, der har indflydelse på den offentlige mening og på, hvad den offentlige diskussion skal dreje sig om. Jeg tænker naturligvis her i ganske særlig grad på pressen, selv om jeg heller ikke kan fritage visse politiske partier og visse politikere for et ansvar for, at den offentlige mening kan være blevet vildledt eller diskussionen kommet på afveje. Dagspressen, ja, det er naturligvis et broget billede, det ved vi godt, men det, jeg synes jeg må nævne her, er, at de to store hovedstadsdagblade Politiken og Berlingske Tidende ikke har forsømt nogen lejlighed til ved forkerte informationer og ved hadefuld agitation mod det nordiske at lægge gift for den nordiske tanke i deres blinde iver for at føre Danmark ind i fællesmarkedet. Når de så den nordiske firhulede vogn bevæge sig